

Голѣмъ, черенъ гарванъ бѣ свилъ гнѣздо на единъ брѣстъ, край рѣката. Въ дѣнера на брѣста живѣеше малка, трудолюбива мравка. Гарванътъ по цѣлъ день грачеше и обикаляше край рѣката. Щомъ напълнѣше гущата си съ круши, сливи, или житни зрънца, кацваше на върха на брѣста. Тамъ цѣли часове се люлѣеше на тънко клонче. Дотегнѣше ли му брѣста, прехвъркаваше къмъ стадото свине и кацваше по гърбоветъ имъ. Подскачаше отъ гръбъ на гръбъ и си гракаше безгрижно.

Мравката по цѣлъ день тичаше и събираше зрънца. Пълнѣше хамбарчето си, което бѣше въ коренището на брѣста. Не веднажъ гарванътъ се присмиваше на мравката:

Га-га-ха-ха-ха! Какво си се разтичала, съседке? Стига работи! Качи се на дървото Стжпи

на малко клонче и се полюлѣй. Да видишъ, колко е приятно! Нѣма да живѣешъ два свѣта, я?

— Зима, зима иде, съседе. Трѣбва ми житце за хамбарчето. Зимасъ нѣма по полето.

— Га-га-ха-ха-ха! — смѣеше се гарванътъ. — Не ми се вѣрва да има зима вече. Я вижъ, колко е топло!

— Всѣка година има зима.

— Много си страхлива. Малко е сърдцето ти. Я дойде, я не дойде зима. Пъкъ и да дойде. Отъ една дъртуша зимуша ли ще се плаша?

— Га-га-ха-ха-ха! — грачеше гарванътъ и отлиташе на върха на дървото. После отиваше на гости на съседитъ си гарвани. Събираха се цѣло ято и литваха да си играятъ съ вѣтъра.

Но дойде зима. Скова земята и рѣкитъ въ мразъ и ледъ. Жално заграка гарванътъ. Тре-